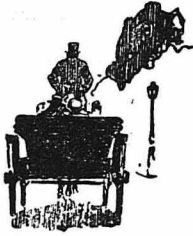

ΡΩΣΣΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ

Η Άννα Μιχαήλοβνα ξαπλωμένη με νυχελία στο παχύ νιβάν της ποροκο- λουθοφας νυσταλέα τη γαλόζια φλογίσα που έδρανε στη σόμπα. Τη στιγμή εκείνη μπήκε η μαμαοίερα της με μία επιστολή για τον άντρα της, τον Πέτρο Πέτροβιτς.

Και ίσα-ίσα άποψε σκόλευα να πάω στο μελόδραμα και τώρα είμαι άναγκασμένη να κλειστώ στο σπίτι.

Η επιστολή ανάδινε ένα βαθύ άρρωμα. Μιά ύπνοια πέρασε από το μυαλό της Άνας και δίχως να χάνη καιρό την άνοιξε.

«Άγαπητέ Πετράκη», άρχιζε η επιστολή και η σύζυγος έγραφε άμέσως μία γλήγορη μοτια στην ύπογραφη, όπου διάβασε «η Ματθίλδη σου».

Η Άννα Μιχαήλοβνα παρά λίγο να πέση λιπόθυμη, ώστόσο κρατήθηκε κι' άρχισε να διαβάζει το γράμμα :

«Άγαπητέ Πετράκη, Ηλπιτα να περάσουμε μαζί όλη την ήμερα. Αυτό όμως δυστυχώς ειναι αδύνατο. Μόνο το βράδυ θα μπορέσω να είμαι στη διάθεσή σου. Έτσι στις όχθη θα σε περιμένω στο ξενοδοχείο ή «Άρκτος» άριθμός δοματίου 9, άριστερα. Σου φιλώ χίλιες χιλιάδες φορές τα μάτια.

Η Ματθίλδη σου».

Η Άννα Μιχαήλοβνα λιποθύμησε πραγματικά αυτή τη φορά κι' έπεσε άναίσθητη στο νιβάν.

Τη στιγμή εκείνη έμπαινε κι' ο Πέτρος Πέτροβιτς. Κατάπληκτος στο θέαμα της λιποθυμισμένης γυναίκας του έριξε με ματιά στην επιστολή πουχε πέσει στο πάτωμα και τα κατάλαβε όλα. Άντι να φροντίσει να ξαναφέρει τη γυναίκα του στις αισθήσεις της όριχτηκε τρελλός έξω από το σπίτι του και μονάχα όταν έφτασε στη λεωφόρο Νιέβσκι ήθεσε κάπως στον εαυτό του. Προχωρώντας μερικά βήματα έπεσε άπάνου στο φίλο του το Νικόλαο Μουράσκινη.

— Τι τρέχει ; Τι έπαθες ; τον έρώτησε ο Μουράσκινη, προσπαθώντας ν' άπάλλαξη από τους άναγκαλιόμους του.

— Άγαπητέ μου, ειπε ο Πέτρος Πέτροβιτς, είμαι ο πιο δυστυχής άν' άλλους τοίς κατοίκους της Πετροουπόλεως και των περιχώρων !

— Τι σου συμβαίνει λοιπόν ;

— Ω ! ειναι τρομερό, πολύ τρομερό ! Η γυναίκα μου τα έμαθα όλα, όλα ! Μ' άκουσε ; Όλα ! Η Ματθίλδη μου έστειλε σήμερα γράμμα στο σπίτι μου που άρχιζε ραντεβού. Έγώ ειχα κανονίσει πώς θα γλυστούσα από το σπίτι. Είπα ότι θα πήγαινα στο Σέλλογο, όπου θα συζητούσαμε κάποιο σπουδαίο ζήτημα κι' άεφανα - κράξι ! η γυναίκα μου άνοιξε και διάβασε το γράμμα της Ματθίλδης.

— Είχες ραντεβού λοιπόν ;

— Μά βέβαια, κι' όπως βλέπεις η δουλειά στράβωσε. Και τώρα άντι να πάω στη Ματθίλδη, είμαι άναγκασμένος να πάω στο Σέλλογο και να βγάλω και λόγο, ένώ το πρωί τους έμηνυσα πώς θα πήγαινα. Πρέπει να πάω για να δείξω στη γυναίκα μου πώς είμαι άθώος και να την ήσυχάσω.

— Πολύ τα μπέρδεψες, του ειπε ο Μουράσκινη, κουνώντας το κεφάλι του.

— Στάσου, μου ήθεσε στο νού μία ιδέα πρώτης τάξεως. Άκουσε, Νικόλαε : Είσαι ο καλύτερός μου φίλος, Έσένα σ' άρέσουν οι άφρατες γυναίκες. Μη μου άνησθής μία χάρι... Σε έξερω πώς είσαι φίλο κολαφτό στις γυναίκες...

— Αί, εάν μου παρουσιάσει καμιά εύκαιρία... καταλαβαίνεις ;

— Λοιπόν θα πάς έσύ στο ραντεβού άντι για μένα. Έγώ θα πάω στο Σέλλογο κι' έτσι δικαιολογούμαι στη γυναίκα μου, ένώ η Ματθίλδη άπηροχλημένη μαζί σου, δά θάρρη σπύτι να μου κάρη σκηνές.

Στις όχθη το βράδυ ο Μουράσκινη ήταν στο μέρος όπου ειχε όρισθί το ραντεβού με τη Ματθίλδη. Ένας λακές τον άδήγησε από ένα σκοτεινό διάδρομο στο δοματίο, πουταν σκοτεινό έπίσης.

— Είσαι έδω, ώραία μου ; ρώτησε ο Μουράσκινη, άλλάζοντας τη φωνή του.

— Έσύ είσαι, λιποκόταμα ; άκούστης από τη γωνία μία κρυ- στάλλινη γυναικεία φωνή. Πλησίασε, έχω σπύρια. Και άναβοντας ένα σπύριο το πλησίασε κάτω από τη μύτη του Μουράσκινη.

Μόλις άντικρύστηκαν άφησαν και οι δύο τους κρουνη τρώμου :

— Ο Μουράσκινη ! !

— Η Άννα Μιχαήλοβνα ! !

— Εξέρετε, άρχισε να δικαιολογείται η φταγή γυναίκα, ήρθα έδω να τσακώσω τον άντρα μου, που μου κάνει άπιστίας...

— Άννα Μιχαήλοβνα, πιστέψατέ με... λυπούμαι πολύ... δηλαδή δεν λυπούμαι καθόλου... Οχι μείνετε να δειπνήσουμε μαζί.

Συγχρότως χτύπησε το κουδούνι και παρήγγειλε διάφορα φαγητά.

— Και πού να ειναι τάχα τώρα ο άνδρας μου ; ρώτησε σε κάποια στιγμή η Άννα Μιχαήλοβνα.

— Είπε στο Σέλλογο, όπου πρόκειται να συζητηθί κάποιου σπουδαίου ζήτημα.

— Α ! τον καίμενο ! μουμούρισε στεναζόντας η Άννα Μιχαήλοβνα.

Ο Μουράσκινη κάθησε κοντά της. Ήταν πολύ εύχαριστημένος για ό,τι συνέβη. Η γυναίκα του Πέτροβιτς ήταν χαριτωμένη, του άρεσε υπερβολικά...

Κι' αυτό το βράδυ πέρασαν έξαιρετικά εύχάριστα κι' άπολαυστικά μαζί... Τι γλυκεία συντροφιά ! Τι γλυκεία νύχτα !... Ο Μουράσκινη δεν θα την ξεχάση ποτέ...

Την άλλη μέρα ο Πέτρος Πέτροβιτς συναντήθηκε στο δρόμο με το Μουράσκινη.

— Μην έθώμασες άναντίον μου, που δεν ήθεσε η Ματθίλδη ; του ειπε. Δε φταίω εγώ. Τη συνάντησα τυχαίως και άντι να πάω στο Σέλλογο, πήγαινα μαζί στο ξενοδοχείο των «Τατάρων» και διασκεδάσαμε. Δεν πιστεύω να θύμασες. Συμπέτασες βλέπεις... Και γελώντας άχαρα χτύπησε φιλικά το Μουράσκινη στον ώμο και ειπε :

— Φαντάζομαι την άνυπομονήσια σου και τα μούτρα που θάκανες όταν ειδες πώς δεν ήθεσε.

— Αί, τι να γίνει ; Υπομονή, μουμούρισε ο Μουράσκινη συγκαταβατικά, γελώντας κι' αυτός κνηρά κάτω άπ' τα μουστάκια του...

A. Τσέχωφ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΕ

Ο ναός του άγίου Πέτρου στη Ρώμη χωράει 64.000 άτομα.

Η μητρόπολις των Μεδιολάνων 39.000. Η μητρόπολις της Κολωνίας 30.000. Ο άγ. Παύλος του Λονδίνου 25.000.

Η άγ. Σοφία 23.000. Η Παναγία των Παρισίων 21.000 και ο άγ. Μάρκος της Βενετίας 7.000.

Κατά μέσον όρον, ο έγκέφαλος του άνδρός ζυγίζει 3 1/2 λίβρας, της δε γυναίκης 2 2/3.

Κατά την παιδική ηλικία, ο σφυγμός έχει 180 παλμούς σε κάθε λεπτό, κατά την έφηβικήν 80 και κατά το τέλος της ώριμου ηλικίας 60.

Στην Εύρώπη όμιλώνται 53 διάφοροι διάλεκτοι, στην Άσία 143, στην Άφρική 115, στην Ωκεανία και στην Άμερικη 422.

Η έξιπολόγη έφευρέθη το 1671 σ' ένα μικρό χωριό στα περιχώρα της πόλεως Bayonne, από την όποια και πήρε το όνομα «μπαγιονέτα». Η πρώτη μάχη, κατά την όποια αυτή έπαιξε σπουδαίο ρόλο ήταν του Τουρνού το 1622, και έπειτα της Στάρας το 1705.

Τά πυροβόλα έχρησιμοποίησαν στην Εύρώπη για πρώτη φορά το έτος 1522 από τους Ισπανούς, οι όποιοι έμαθαν τη χρήση τους από τους Άραβες.

Η Ίνδικη μυθολογία άριθμεί υπέρ τα 550 εκατομύρια θεοτήτων.

Το γνωστό παιγνίδι «ντόμινο», έφευρέθη από τους μοναχούς της Ίταλικής Μονής του Μόντε-Κασίνιο, οι όποιοι έπαιζαν σύμφωνα με τον κανονισμό τους χωρίς να μιλούν διόλου. Μονάχα στο τέλος του παιγνιδιού, έκεινος που κέρδιζε ψιθύριζε λατινιστί την περιουσία των ψαλμών που λέει : «Dixit dominus domino meo» (Είπεν ο Κύριος τω Κυρίω μου...) Και από τη φράση αυτή πήρε το παιγνίδι το όνομα του.

Η πρώτη έφευρέθη περί τα μέσα του ΙΔ' αιώνας στο Φρενδογό της Γερμανίας, από τον μοναχόν Βερτόλδο Σχβάβερ. Πρώτη χρήση αυτής έγινε σε μία μάχη των Γενουησιών κατά των Βενετών.

Να πώς θέλουν την γυναίκα οι Κινέζοι : — Να ντρέπεται, να άγαπάει την πεθερά της, γιατί όμα άγαπάει την πεθερά της, θα λατρεύη και τον σύζυγό της, να έχη στην καρδιά της την άρεσθή, στο μετωπό της τη σεμνότητα, στα χείλη της τη γλυκύτητα και να ειναι τα χέρια της εργατικά !

ΒΕΡΛΑΙΝ ΚΑΙ ΛΕΚΟΝΤ ΝΤΕ ΛΙΑ

Ο Βερλαϊν άπεχθάνονταν τρομερά το Λεκόντ ντε Λιά. Ωστόσο μία μέρα έλεγε γι' αυτόν στο Γουσταβό Κάν, ο όποιος του μιλούσε για το συγγραφέα των «Βαρβάρων ποιημάτων» :

— Χωρίς να θέλω, τον θυματίζω !

Ο Κάν δά μπόρασε να κούνη την έκπληξήν του και ο Βερλαϊν του έξηγησε τότε :

— Ναι, τον θυματίζω κάθε φορά που τον σι- ναντώ στο δρόμο μου, και αυτό συμβαίνει πολύ συχνά γιατί είμαστε γείτονες, του ψάφω κατακρόσσας σύννεφα κηπουύ άπ' την πύια μου !...

